Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ : ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ.Χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμὴ Φύλλου λεπτὰ 25

Ἔλατε τῶν λόγων —Ὑπὲρ τῶν ἔργων

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 2 Φεβρουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 10

Ἡ πρώτη μασκαρίτα ποῦ θὰ παρελάση ἀπὸ τὸ Κομιτάτον τοῦ Πειραιῶς.

«ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΟΥ, ΝΑ ΠΛΑΣΩΜΕΝ ΝΕΑΝ ΘΡΗΣΚΕΙΑΝ ΕΛΑΤΕ...»

ΣΤΙΧΟΣ ποιητοῦ εἶνε αὐτός. Καὶ ὁ στίχος τοῦ ποιητοῦ πρέπει νὰ γίνῃ τὸ σύμβολόν μας.

Ἀδέλφια μου, νὰ πλάσωμεν
νέον θρησκείαν, ἐλᾶτε !

Νέαν πολιτικὴν θρησκείαν. Τῆς Ἰδέας τὴν θρησκείαν καὶ ὄχι τῆς Συναλλαγῆς. Τῶν Ἔργων τὴν θρησκείαν καὶ ὄχι τῶν Λόγων.

Ἐλᾶτε νὰ ἱδρύσωμεν καὶ 'μεῖς τὸ Κοινοβούλιόν μας—τὸν ναόν μας. Ὀλίγα χιλιόμετρα ὅμως μακρὰν τοῦ ἑτοιμορρόπου, ἐθνικοῦ δῆθεν, Κοινοβουλίου.

Κοινοβούλιον χωρὶς βῆμα καὶ χωρὶς ἕδρας καὶ χωρὶς θεωρεῖα.

Κοινοβούλιον χωρὶς πόρτες — γιὰ νὰ μὴ παραβιάζωνται καὶ χωρὶς κλειδιὰ—γιὰ νὰ μὴ παραδίδωνται.

Κοινοβούλιον στὸ ὁποῖον νὰ συνερχώμεθα ὄχι γιὰ νὰ 'μιλᾶμε καὶ γιὰ νὰ γρανθοκοπούμεθα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σκεπτώμεθα καὶ ν' ἀνταλλάσωμεν τὸν ἄδολον, τὸν ἅγιον, ἀδελφικὸν ἀσπασμόν.

ΑΦΗΣΤΕ τοὺς βουλευτάς μας νὰ μαλλιστριβιοῦνται μέσα στὸ βυζαντινόν τους ἀμφιθεατρον. Ἀφῆστέ τους ! Τί μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ ἀγῶνές τους ;

Ἂν ἐπεκυρώθη ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Τσικουνιδάκου τί ἐκερδήσαμε ; Καὶ τί θὰ ἐχάναμεν ἂν δὲν ἐπεκυροῦτο ;

Τί θὰ κερδήσωμεν ἢ τί θὰ χάσωμεν ἂν ἐπικυρωθῇ ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Μαντσουρινάκου ἢ ἂν ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογὴ οἱουδήποτε ἀ κ ο υ ἢ π ο ύ λ ο υ ἢ ἀ δ ο υ ;

Θὰ πάρῃ ἡ Κυβέρνησις τὸν πρόεδρον ;— Χαλάλι της. Ἂν δὲν τὸν πάρῃ—χαλάλι σὲ κείνους ποῦ θὰ τὸν πάρουν,

Τί ἡ Ἑκάβη πρὸς ἡμᾶς
καὶ μεῖς πρὸς τὴν Ἑκάβην;

Θὰ βάλουμε τίποτε στὴν τσέπη μας ἀπὸ τὸ κέρδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ;

Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ παῖκται. Καὶ παῖκται ἀτυχεῖς, ἀφοῦ ὅλο χάνουμε καὶ ἀφοῦ ὅλον τὸν παρᾶ τὸν τραβάει τὸ βιδάνιον=ἡ Συναλλαγή.

ΒΑΛΤΕ κάτω τὰ δεφτέρια σας. Ποιὰ τὰ κέρδη μας τόσων ἐτῶν Συνταγματικῆς ζωῆς : Νούλα ! Κ' αἱ ζημίαι μας ;—Αὐτὲς δυστυχῶς μετροῦνται κατὰ ἑκατοντάδας. Καλὸς δὲ λογιστής, ἐξεταζων μὲ προσοχὴν τὰ μουφλούζικα βιβλία μας, ἠμπορεῖ νὰ τὰς ἀνεβάσῃ καὶ στὸ ἑκατομμύριον.

Δὲν εἶναι λοιπὸν καιρὸς νὰ σηκώσωμεν αὐτὸν τὸν Κουνουλευτικὸν βραχνᾶν ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ ν' ἀναπνεύσωμεν ἐλευθερώτερον ;

ΛΟΥΘΗΡΟΣ μᾶς χρειάζεται γιὰ τὴν νέαν αὐτὴν θρησκείαν καὶ Λούθηρος ὁ Τύπος ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ, ὁ Ἀθηναϊκὸς ἰδίως Τύπος, ἀτλούστατα, φυσικώτατα, χωρὶς κόπους καὶ χωρὶς ἔξοδα καὶ χωρὶς πονοκεφαλιάσματα—καταργῶν τὴν Βουλήν, ἐξοβελίζων δηλ. αὐτὴν ἀπὸ τὰς στήλας του.

Ὀλιγωτέραν πολιτικήν, μᾶς εὐχήθηκε ἀναχωρῶν ὁ Φὸν Πλέσσεν. Ἐδημοσίευσε τὴν εὐχὴν τοῦ Γερμανοῦ διπλωμάτου ἡ «Ἑστία», τὴν ἀνεδημοσίευσαν ὅλαι σχεδὸν αἱ ἐφημερίδες, τὴν ἐξῆραν, ἔγραψαν ἄρθρα ἐπ' αὐτῆς, τὴν ἀνεγνώρισαν ὡς τὸ μόνον μέσον τῆς σωτηρίας μας, κ' ἐν τούτοις οἱ ἴδιοι μᾶς προσφέρουν κάθε πρωὶ καὶ δέκα δαμιζάνες πολιτικῆς, ὡς θρεπτικώτατον πρωινὸν ρόφημα.

ΝΑ ΛΗΣΜΟΝΗΣΩΜΕΝ ὅτι ὑπάρχει Βουλή Δὲν θέλει νὰ μᾶς κάμῃ ὁ καθημερινὸς Τύπος νὰ τὸ λησμονήσωμεν ;

Δὲν μᾶς λυπεῖται ;

Δὲν φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ θεμελιωτὴς τῆς νέας Πολιτικῆς θρησκείας μας ;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

III

Τρία κοράσια ὑπάρθενα τὰ σράζουν,
Νὰ ἰδοῦν μὲς στὴς κασιές τους τί φωλειάζουν.

Ἡ πρώτη ἦταν γεμάτη ἀπὸ εὐτυχία,
Καὶ γύρω, ὅπου τὸ αἷμά της ἐχύθη,
Τρεῖς ἔχεντρες τρεῖς χρόνους ἐσφυσοῦσαν·

Ἡ δεύτερη γεμάτη ἤτανε γλύκα,
Καὶ γύρω, ὅπου τὸ αἷμά της ἐχύθη,
Ἀρνάκια τρία τρεῖς χρόνους ἐβοσκοῦσαν.

Ἡ τρίτη ἦταν γεμάτη δυστυχία,
Καὶ γύρω, ὅπου τὸ αἷμά της ἐχύθη,
Τρεῖς ἄγγελοι τρεῖς χρόνους ξενυχτοῦσαν.

ΑΓΙΣ. ΘΕΡΟΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΜΙΑ ΑΡΧΑΙΑ ΘΕΟΣ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπέστειλε πρό τινων ἡμερῶν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους καταγγέλλων εἰς αὐτοὺς νόσον ἐκ τῶν κινδυνωδεστέρων, ἥτις διαβιβρώσκει ἔσωθεν τὰ σπλάγχνα φυλῆς, ὄπισθεν τῆς ὁποίας τόσοι ἔχουν ἐξορμήσει λυσσῶντες λύκοι.

Εἶναι ἡ διχόνοια, εἶναι αἱ διαιρέσεις ! Εἶναι ἡ ἡ ἀπαισιοτέρα ἀρά, ἥτις βαρύνει καθ' ἡμῶν, ἀφότου τῆς μιᾶς καὶ μόνης Ἑλλάδος οἱ αὐτόνομοι πόλεις ἐσπαράσσοντο ἀμοιβαίως χωρὶς νὰ προλαμβάνῃ ἡ ἱστορία νὰ πιστοποιῇ ποτε προεκηρύσσοντο οἱ πόλεμοι, ποτε συνωμολογοῦντο συνθῆκαι, πότε συνήπτοντο καὶ διελύοντο συμμαχίαι, ἐνῷ ἅμα ἑτέρου ἑκάστη πολιτεία, ἑκάστη αὐτόνομος πόλις, ἕκαστος ἐν ἄλλοις λόγοις σημερινὸς δῆμος τρίτης τάξεως, εἶχε καὶ τοὺς ἐσωτερικούς, τοὺς ἐμφυλίους, δηλαδὴ τοὺς ἐνδυχωρίους πολέμους του καθ' οὓς ἐσπαράσσοντο ἀμοιβαίως ὀλιγαρχικοὶ καὶ δημοκρατικοί.

* * *

Τότε τοὐλάχιστον ἦσαν ἐλεύθεροι. Ὅπως ἐλεύθεροι λεγόμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ ἐντεῦθεν τοῦ Μαλακασίου καὶ τοῦ Νεζερ ὑ ἀλλήλοις ὠγόμενοι καὶ καθιστάμενοι ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν ἐσωτερικῶν ἡμῶν φατριαστικῶν πολέμων ἀπολύτως ἀνίσχυροι, ὄχι μόνον ὅπως ἀντιδράσωμεν κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἴδωμεν καὶ τὸν ἀσφυκτικὸν κλοιὸν μὲ τὸν ὁποῖον περιβάλλουν τὴν φυλὴν τῆς ὁποίας εἴμεθα τμῆμα μικρόν, οἱ ἔχοντες συμφέρον τὸ ὄνομα τοῦ ἑλληνισμοῦ νὰ μεταβληθῇ εἰς ἁπλῆν ἔννοιαν.

Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἐλευθέρου ἐδάφους ἐν τῷ